

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő '1918'

Személy

Helyszám

Szerző: *B. J.*

Cím: *Gyűjtő emberek*

Forrás: *Magyar Hirlap*

Bp.
(Hely)

1918. IX. 27.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Gyűjtő emberek.

Majd elűtött az automobil az Andrássy-ut keresztezésénél, éppen csak az volt a sofőr szerencséje, hogy egy lépésnyivel előbb kellett megállania, mielőtt elűthetett volna. Kár. Hogy becsukták volna ezt a fickót! De nem ez a lényeges. A lényeges az, hogy az automobilból kiszállott egy aranyláncos, kriminális képű ember, aki igen ismerősnek tetszett. Csakugyan ez a kis Salamon, a kávéház egykori törzsvendége az asztal alatt. Törzsvendég volt a kis Salamon nyáron a terasz asztalai alatt, télen a terem asztalai alatt. Az ugy történt, hogy akkoriban is sok munkanélküli volt Budapesten, olyanfajta munkanélküli, aki ügynökösködéssel foglalkozott volna, de nem volt üzlet. Ott leselkedtek, szimatoltak, kibiceltek és hallgatóztak uton-utfélen, hát ha lehetne találni valami üzletet. Sehol semmi. A kis Salamon nyomorában lejjebb szállott, nem az asztalok fölött, hanem az asztalok alatt kereste az üzletet. Ő volt az első hivatásos kávéházi gyűjtő. Gyűjtött mindent. Szivarvég, egy eldobott újságlap, gomb, egy tizfilléres, egy tollkés, egy darab ceruza, minden jó volt neki. Egyszer főnyereményt is talált, összegyürve lelt egy tizkoronás papírpénzt. Szolidan megélt ebből a kis Salamon, aki a szivarvégekhez papír szivarszipkákat is talált és csendesesen elszivarozgatótt asztalalatti becsületes keresményéből. A szivarozást nem az asztal alatt végezte, hanem urasan, a kávéház előtt sétálgatva. Meg kell jegyezni, hogy az asztalalatti kereset bizonyos kellemtlenséggel volt összekötve. Megesett, hogy nem is véletlenül rugták meg. Különösen a férfiek és gavallérok köréből részesült szándékos

inzultusokban, ha tulságos hosszasan időzött az asztal alatt. A kis Salamon még nem volt idős ember és mókás emberke volt. Álmodozott is a kis Salamon és tudja-e, miről álmodozott? Arról álmodozott, hogy valamikor ő üljön az asztalnál és más kaporogjon a földön a hulladékokat gyűjteni.

És ime most, aki a gyorsfutásu, szép automobilon érkezett és aki onnan kiszállott, az a legyeneképű uracska, nem más, mint a kis Salamon, de meggazdagodva, aranyláncosodva, kigyűrűsödve és elégedetten vigyorogva.

A kis Salamon letelepedett egy asztalhoz és körültekintett régi nyomorúságának és szenvedéseinek területén. A régi pincérek közül egy se volt itt. Nem láthatta se azt, aki nyakonöntötte egy pohár vízzel, amikor a gyárosék asztala alatt keresgélt, se azt, aki maradék feketekávént öntött a fejére. Határozottan jól érezte magát a kis Salamon, aki a szemétből küzdötte fel magát az automobilig. A szemétkben hevert, a háborus konjunktura teljes valóságában. Szabálya az volt, hogy mindent össze kell gyűjteni, ami összeszedhető és eldugni, amíg nagy pénzért lehet majd eladni. A kis Salamon kapott egy kis pénzt az ideához és rémitő buzgalommal hozzálátott a munkához. Egy év alatt már több utcában voltak rejtett raktárai, melyeknek tartalma folytonosan változott, a szerint, amiként az egyik fajta árut, mely már jó drága lett, eladta és mást vásárolt helyette, olyat, amely olcsó, de bizonyosan meg fog drágulni. Azután gyűlt-gyűlt a pénz, pontosan mind több és több pénz gyűlt.

Szürcsölgette a kis Salamon a rossz feketét és rágyújtott egy kövér szivarra, amilyenből az egyik raktárban ott rejtőzködik három év óta vagy ötszáz nagy ládányi.

Ahogy így nézelődik, egyszerre csak min-

denféle alakokat lát, idősebb és fiatalabb embereket, kopottkendős asszonyokat és gyermekeket, akik ragadozó szemekkel kémlelik a földet lebaizolnak, leguggolnak és mindenképpen hulladékokat mohón gyűjtenek. Az én régi szisztémám gondolta a kis Salamon. De egyszerre igen mérges lett, amikor az ő lába alatt kapargált egy rongyos ember.

— Nem szégyelli magát, — így kiáltott a rongyos emberre a kis Salamon, — nem restelli, hogy mint egy féreg mázskál itt, ahelyett, hogy dolgozni menne . . .

A rongyos alak szomorúan válaszolt:

— Hagyja, nagyságos ur, ne mérgeleddjék. Volt itt ezelőtt öt évvel egy még piszkosabb ember, aki mindig az asztalok alatt keresgélt, azt mindenki rugta, leköpte és mégis folytatta ezt a mesterséget. Annak most sok milliója van, kocsin jár, sohasem hajlik az asztal alá, automobilja is van, szeretőket is tart, azt úgy hívták, a kis Salamon. Mi már nem érhetjük őt utol. Mert ő egyedül volt akkor, mi meg sokan vagyunk, nagy a konkurrencia . . . De nézze az ember! Dögöljek meg, hogy ha nem maga a kis Salamon. És még maga pirongatja az embert! Pfuj! Maga menjen dolgozni!

A kis Salamon határozottan rosszul érezte magát. Hívta a pincért, fizetett egy százkoronással és boszúból nem adott borraivalót.

B. J.